

YLE aamuhartaus 21.10.2005

LUOTAN NUORIIN

Olin parikymppinen ja interreilas Euroopassa. Matkustin Taizén yhteisöön Ranskassa, koska kaverini oli suositellut. Yhteisön perustaja, veli Roger, oli jo silloin vanha ja hauras. Eräässä iltarukouksessa hän sanoi, että hän luottaa nuoriin. Siis siihen että nuoret voivat tehdä maailmasta paremman paikan.

Muistan ajatelleeni, että haluan olla luottamuksen arvoinen. Taizé jätti pysyviä jälkiä elämäni, vaikkei minulla nyt ole tarvetta käydä siellä. Voin koettaa elää yhteisön ihanteita todeksi omassa arjessani, seurakunnassani ja suomalaisessa yhteiskunnassa. Minulle tärkeitä ovat muun muassa seuraavat yhteisön muotoilemat sanat:

Salli Jumalan Sanan elävänä hallita päiväsi, työtäsi ja lepoasi.
Säilytä kaikessa sisäinen hiljaisuus pysyäksesi Kristuksessa.
Salli että sinut kauttaaltaan täyttää autuaaksijulistusten henki:
ilo, armahtavaisuus, yksinkertaisuus.

Minäkin luotan nuoriin. Monet heistä elävät herkällä tunnolla, he eivät ole kasvattaneet kuorta maailman vääryyksiä vastaan. He tekevät todellisia, kirpaisevia ratkaisuja elämässään. Esimerkiksi siinä, mitä he syövät, millä kulkuvälineillä liikkuvat tai mihin ammattiin hakeutuvat. Rakkaus luontoon ja eläimiin, tai tarve puolustaa kaukaistenkin lähimmäisten ihmisoikeuksia saavat suuren sijan heidän sydämessään ja arjessaan. He antavat toivoa.

Mutta monet nuoretkin ovat vaarassa menettää toivonsa katsoessaan tulevaisuuteen. Tulevaisuus ei näytä rannattomalta mahdollisuuksien ulapalta. Se näyttää sarjalta toinen toistaan uhkaavampia katastrofeja. Sama lamaanuminen vaanii kaikenikäisiä. Mistä löytää toivoa? Mistä sellainen pohja elämälle, että jaksaa kuunnella aamuhartauden jälkeen myös uutiset? Ja että vielä sittenkin jaksaa ponnistella tuodakseen maailmaan jotain kaunista?

Minulle toivon lähde on kristillinen usko. Se estää lamaanumasta. Kaikkea ahdistusta ja vastuuta ei tarvitsekaan kantaa omilla harteillaan, vaan Jumala jakaa taakan. Jumala on elämän Jumala, hän kamppailee niiden rinnalla, jotka kaipaavat oikeudenmukaisuutta, rauhaa ja luomakunnan eheyttä. Kristinusko on tulta. Se ei ole ahtaisten moraalisaäntöjen jaanaamista. Se on valtava muutosvoima silloin kun eettinen vastuunkanto ja syvä hengellisyys vaikuttavat käsi kädessä.

Tämä ajatus on yksi niistä, jotka toin rinkassani Taizén yhteisöstä elämäni Suomessa. Veli Roger puhui usein siitä, että rukoushiljaisuus ja oikeudenmukaisuuskamppailu kuuluvat yhteen. Ilman hengellisyttä ei jaksaa kauan ja on vaarassa menettää tajun siitä mikä on olennaista. Samoin ilman konkreettisia rakkauden tekoja usko on kuollut ja hengellisyydestä tulee vääränlaista maailmasta pakoa.

Kun maailman ongelmat vyöryvät päälle, rukoilen voimaa Ylösnousseelta, joka kulki läpi kuolemankin, elämään. Taizén yhteisössä pääsiäissanomaa valmisteltiin aikanaan yhdessä yhä kasvavan nuorten pyhiinvaeltajien joukon kanssa. Se kuuluu:

Ylösnoussut Kristus tulee virittämään juhlaillon ihmisen sisimpään.
Hän valmistelee kevättä kirkossa, joka luopuu vallan välineistä,
on valmis keskinäiseen jakamiseen kaikkien kanssa
ja haluaa tulla näkyvän yhteyden paikaksi koko ihmissuvulle.
Hän on antava meille riittävästi rohkeutta raivataksemme sovinnon teitä.
Hän on valmistava meidät antamaan elämämme sen hyväksi,
ettei ihminen enää olisi ihmisen uhri.

Rakas, hauras veli Roger oli sovinnon ihminen. Hän kaipasi sovintoa sodan repimän Euroopan raunioilla. Hän rakensi sovintoa ja yhteyttä köyhän eteläisen pallonpuoliskon ja rikkaan pohjoisen välillä, pienillä mutta kauniilla eleillä. Hän etsi eri kirkkokuntien kunnioittavaa ja rakkaudellista yhteyttä ja toivotti Taizéen tervetulleiksi myös kaikki muut etsijät.

Viime elokuussa mieleltään häiriintynyt ihminen surmasi veli Rogerin. Minua on koskettanut se, miten yhteisön jäsenet ja hyvin monet yhteisön ystävät eri puolilla maailmaa ovat sen jälkeen rukoilleet. He ovat muistaneet rukouksissaan paitsi veli Rogeria ja surevaa yhteisöä, myös surmaajaa. Anteeksiantamuksen hengessä on pyydetty että Jumala pitäisi hänestäkin huolta.

Ensi sunnuntain aiheena on kirkkovuodessa Antakaa toisillenne anteeksi. Haluan muistella veli Rogeria niin, että pyrin tänään sovintoon ja anteeksiantavaan mieleen.

Saakoon tämä evankeliumin lause hallita tänään päiväsi, työtäsi ja lepoasi: ”Kaikki, minkä te vapautatte maan päällä, on myös taivaassa vapautettu.”

Virsi 507: 1,2,4